

Jaakko Viljan puhe verkkoseuroissa 2.2.2021, www.h-y.fi/verkkoseurat.

Rauha teille ystävät ja toverit, veljet, siskot ja muut sisarukset. Onpa hauska päästä puhumaan seuroissa!

Vanhan ohjeen mukaisesti puheessani on yksi ajatus. Se on tämä: Kristus on yksi. Ja Jumala on yksi. Ja myös, että ihminen on pieni ja Jumala on suuri.

Toivottavasti tämä ei ole liian radikaalia!

Mulla on myös tausta-ajatus. Toivottavasti ette pahastu. Tämä on minulle eksperimentti siitä, miltä tuntuu puhua Jumalasta. Olen aina, ainakin teini-iästä asti, jonkin verran ajatellut Kristusta, Jumalaa. Näillä asioilla on ollut minulle merkitystä.

Mutta aina on ollut myöskin kiusallista puhua niistä! Ja koska minulla on paikka, jonka koen hengelliseksi kodikseni, körttiläisyys, ajattelin, että käyttäisin tätä kontekstia hyväksi ja kokeilisin, miltä tuntuu puhua Jeesuksesta. Tai ehkä enemmänkin Jumalasta. Mutta sekopäisen monoteismimme mukaanhan ne ovat sama asia.

No niin, se ajatus: Kristus on yksi.

Miksi olen ajatellut tätä? Koska elämme tällaisia aikoja, joita voisi sanoa polarisoitumisen ajoiksi. Ihmiset sanovat voimakkaita mielipiteitä. Ihmisen identifioituvat porukoihin ja identifioivat toisiaan toisiin porukoihin. Sitä tekevät myös kristityt. Kun joku kristitty sanoo jotain tyhmää, mikä oman lähipiirin sisältä katsoen yleensä tarkoittaa, että joku on sanonut jotain raamattufundamentalistista tai suvaitsematonta, tai kun kuulemme jonkin sellaisen amerikkalaisen kristityn puheen, jossa patriotismi nivoutuu osaksi tietynlaista kristillisyyttä, kun kuulemme jotain, josta haluamme sanoutua irti, me sanomme: "Me ainakin uskomme eri Jumalaan", "Meillä on eri Kristus!"

Se on hieno retorinen kikka. Se on voimakas tapa sanoa, että puhumme oleellisesti eri asioista kun puhumme Kristuksesta. Se on myös tavallaan totta, koska sanat saavat merkityksensä sitä kautta, miten niitä käytetään. Ja jos joku käyttää esimerkiksi Jumalan ja Kristuksen käsitteitä sellaisella tavalla, jolla pistetään toiset ihmisen jotenkin järjestykseen, niin silloin hän käyttää niitä perin juurin eri lailla kuin itse ainakaan tahtoisin käyttää.

Siitä huolimatta en haluaisi sanoa tällaisenkaan ihmisen kohdalla, että meillä on eri Jumala.

Miksi? Siksi, että Kristus on yksi. Se on minulle tosi tärkeä ajatus. Kirjoitin muutamia perusteluja ylös.

Jos sanoisin, että meillä on eri Jumala, väittäisin että olisi mahdollista uskoa eri Jumaliin. En usko, että se on mahdollista. Uskon, että on yksi ainoa Jumala, joka sitoo meidät kaikki yhteen.

Jos sanoisin, että meillä on eri Jumala, väittäisin tietäväni Jumalasta jotain, mitä en tiedä. Minulle oleellista on se, että sikäli kuin osaan uskoa Jumalaan, uskon ja luotan johonkin, joka on oleellisesti minun tavoittamattomissani. Jumala on suuri ja ihminen on pieni, ja tämä ero on aivan ylittämätön ero. Minä en tiedä, minä en hallitse mitään Jumalasta, ja se on minulle tärkeää. Luotan johonkin, jota en käsitä.

Jos sanoisin, että meillä on eri Jumala, väittäisin omaa uskoani puolueen valitsemiseksi, mitä se ei ole. Ajattelen, että usko ylipäätään ei ole valitsemisen asia. Usko on jotain sellaista, joka tapahtuu minulle. Ja usko on lahja, koska se on monessa tilanteessa myös voima. Ja varsinkaan siinä ei ole kyse poliittisen puolueen valinnasta. Ajattelen, että minulla on kristittynä velvollisuus puolustaa

lähimmäistä. Tehdä poliittisesti oikeanlaisia tekoja. Ja ajattelen, että historiallinen ihminen Jeesus oli moraalinen ja poliittinen opettaja, jolla oli moraalisia ja poliittisia viestejä. Sitä ei sovi väheksyä.

Mutta sikäli kuin usko on uskoa, siinä ei ole kyse valinnasta ollenkaan, se on lahja. Ja siinä ei ole varsinkaan kyse puolueen valinnasta. Siinä on minun mielestä kyse päinvastaisesta: luottamuksesta, nojautumisesta, huudosta tuuleen. Toivosta, että jalkojen alla olisi vankka peruskallio.

Jos sanoisin, että meillä on eri Jumala, sysäisin toisen ihmisen pois kaikkivaltiaan sylistä, johon hän kuitenkin typeryysineen ja jopa julmuuksineen kuuluu. Minulla on sellainen tuntu, että meillä ihmisillä on taustallamme vuosituhansia erilaisia heimojumalia, joilla olemme erottaneet itsemme toisistamme, niin että meidän on vaikea edelleen käsittää sitä, mitä tarkoittaa se, että on yksi Jumala, joka on yksi koko luomakunnalle.

Olikohan mulla jotakin muuta?

Ja todella, se Jumala on meitä kaikkia suurempi, ja juuri sen takia, ja juuri siinä kehyksessä olemme toistemme kanssa aina samalla tasolla. Ja meillä on toivottavasti voimaa olla eri mieltä niiden kanssa, joiden näemme tekevän julmuutta lähimmäiselle. Mutta teemme sitä ihmisinä, emmekä tee sitä Jumalan suulla.

Jumala on suuri ja ihminen on pieni. Ja siihen koen, että minun on tärkeä luottaa.

Rauhaa ja siunausta kaikille!